

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 860/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Ruženou Bubenčíkovou, Kollárová 8, Trnava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 20/2013 z 3. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED],

■■■■■, ■■■■■ (spolu ďalej len „sťažovatelia“; v citáciách aj „navrhovatelia“ alebo „žalobcovia“), zastúpených JUDr. Ruženou Bubeníkovou, Kollárová 8, Trnava, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžp 20/2013 z 3. decembra 2013.

Sťažovatelia svoju sťažnosť odôvodňujú takto:

«Sme bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti parc. č. 4021/36 v obci a kat. úz ■■■■■, v lokalite ■■■■■ ■■■■■, ktorá je platným územným plánom Mesta ■■■■■ určená na zastavanie rodinnými domami. Prístup k uvedenému pozemku a tiež k pozemkom ■■■■■ v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov ■■■■■, ktorá je podľa záväznej časti územného plánu Mesta ■■■■■ určená na zastavanie miestnou komunikáciou (cesta „A MOK“), ktorá má byť prepojovacou miestnou komunikáciou medzi ulicami ■■■■■ a ■■■■■ v ■■■■■ v lokalite ■■■■■. Za týmto účelom bola predmetná parcela aj zameraná a vyznačená v katastrálnej mape ešte v roku 2002. Predmetná miestna komunikácia na uvedenom pozemku bola umiestnená územným rozhodnutím Mesta ■■■■■ ■■■■■ zo dňa 18. 08. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 01. 2012. Územné rozhodnutie bolo vydané pre nás ako navrhovateľov územného konania.

Za účelom získania stavebného povolenia na realizáciu predmetnej komunikácie sme manželov ■■■■■, ako vlastníkov pozemku vyzvali na uzatvorenie kúpnej zmluvy, predmetom ktorej mal byť predaj a kúpa pozemku pod cestu. Vzhľadom k tomu, že k uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo z dôvodu nesúhlasu vlastníkov predmetného pozemku, podali sme na Krajský stavebný úrad ■■■■■ návrh na vyvlastnenie novovytvoreného pozemku ■■■■■ o výmere ■■■■■ m²...

Návrh na vyvlastnenie [REDACTED] sme podali za tým účelom, aby sme na nej mohli postaviť cestu, pretože predmetný pozemok tvorí jediné miesto prístupu na náš pozemok ako aj na susedné pozemky, ktoré sú územným plánom Mesta [REDACTED] určené na zastavanie rodinnými domami...

Krajský stavebný úrad [REDACTED] rozhodnutím č. [REDACTED] zo dňa 30. 05. 2012 návrhu vyhovel a v prospech nás vyvlastnil [REDACTED] [REDACTED] o výmere [REDACTED] m²...

Proti rozhodnutiu Krajského stavebného rozhodnutiu podali odvolanie manželia [REDACTED]. O odvolaní rozhodlo Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR rozhodnutím č. [REDACTED] zo dňa 18. 09. 2012, ktorým rozhodnutie Krajského stavebného úradu v [REDACTED] č. [REDACTED] zo dňa 30. 05. 2012 bolo zrušené a návrh na vyvlastnenie zo strany sťažovateľov bol zamietnutý z dôvodu, že podľa názoru konajúceho ministerstva nebol preukázaný verejný záujem na vyvlastnení, nakoľko nebolo preukázané, že sa má jednať o komunikáciu, ktorá bude mať charakter miestnej komunikácie a z dôvodu, že navrhovateľom vyvlastneia v tomto prípade by mala byť obec.

Vyššie uvedené rozhodnutie ministerstva sme považovali za nesprávne a preto sme na Krajský súd Bratislava podali žalobu o preskúmanie predmetného rozhodnutia.

O tejto žalobe rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom 6 S 2301/2012-69 zo dňa 10. 05. 2013, ktorým napadnuté rozhodnutie ministerstva zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie...

Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie žalovaný a [REDACTED] s manželkou.

O odvolaní rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom 3 Sžp/20/2013 zo dňa 03. 12. 2013, ktorým napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu zamietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania.»

V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľa svoju sťažnosť odôvodňujú takto:

«Podľa nášho názoru § 2 ods. 3, tretia veta zákona 135/1961 Zb. sa nemá vykladať tak, ako ho vyložil Najvyšší súd, pretože predmetné ustanovenie pojednáva o tom, že obce

zabezpečujú plánovanie, prípravu a výstavbu ciest vo vlastníctve obcí a miestnych komunikácií. Podľa nášho názoru výraz „zabezpečujú“ neznamená, že iba jedine obce majú právo zrealizovať stavbu miestnej komunikácie. Predmetné ustanovenie podľa nášho názoru je potrebné vykladať tak, že zákonodarca dal obciam úlohu výstavbu ciest zabezpečiť a spôsob ako to urobí ponechal na obce.

Preto pokiaľ Mesto [REDAKOVANÉ] pre nás ako navrhovateľov vydalo územné rozhodnutie na umiestnenie stavby miestnej komunikácie cesty „A MOK“ a pokiaľ s nami uzatvoril zmluvu o budúcej kúpnej zmluve predmetom ktorej má byť predaj a kúpa stavby telesa cesty a pozemku pod cestou, zabezpečil tým prípravu cesty a vydaním stavebného povolenia (na ktoré sme už podali návrh) zabezpečí aj výstavbu predmetnej cesty. Po zrealizovaní cesty a uzavretí kúpnej zmluvy budú splnené všetky podmienky pre zaradenie uvedenej cesty do siete miestnych komunikácií.

Interpretácia § 2 ods. 3 zákona 135/1961 Zb. Najvyšším súdom SR je nezlúčiteľná s Ústavou SR, Listinou základných práv a slobôd a dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Nezlúčiteľnosť s uvedenými ústavnými zákonmi spočíva v tom, že v dôsledku rozsudku NS SR 3 Sžp/20/2013 nemôžeme na našom pozemku a tak isto aj vlastníci susedných pozemkov nemôžu na svojich pozemkoch stavať rodinné domy a to napriek tomu, že predmetné pozemky sú platným územným plánom Mesta [REDAKOVANÉ] určené na zastavanie...»

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovatelia uvádzajú, že «[r]ozsudok ohľadne nedostatku našej aktívnej legitímácie je zdôvodnený iba na 12 riadkoch (str. 5 ods. 2 rozsudku). Takto stručne zdôvodnený rozsudok nás nepresvedčil o jeho správnosti, keďže sme nedostali odpoveď na náš argument ohľadom nášho práva podať návrh na vyvlastnenie na základe § 112 ods. 2, prvá veta stavebného zákona v spojení s § 17 cestného zákona...

Zdôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu považujeme za nepresvedčivé aj z toho dôvodu, že v právnej veci nás, ako žalobcov, proti odporcovi Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR Bratislava týkajúce sa územného rozhodnutia pre umiestnenie miestnej komunikácie – cesty „B MOK“, ktorá je umiestnená paralelne s

miestnou komunikáciou cesta „A MOK“ v tej istej lokalite, bol vydaný rozsudok 6 Sžp/12/2011 v ktorého odôvodnení sa uvádza citujeme: „Skutočne stavebný zákon ani cestný zákon vo svojich ustanoveniach nevyžadujú ako podmienku vydania územného rozhodnutia preukázanie hmotnej articipácie obce na výstavbe miestnej komunikácie doplniac zároveň, že pokiaľ aj vlastníci pozemkov, na ktorých sa má podľa rozhodnutia o umiestnení stavby miestna komunikácia, namietali takýto spôsob využitia ich pozemkov, ich výhrady neobstoja, keďže v súlade s územným plánom Mesta [REDAKOVANÉ], ako aj so schválenou urbanistickou štúdiou IBV [REDAKOVANÉ], sa s vybudovaním tejto miestnej komunikácie rátalo a za predpokladu, že k dohode s vlastníkmi pozemkov nedôjde, bude postup podľa § 108 ods. 1, ods. 2 písm. f) stavebného zákona v súlade so zákonom“.

Na tento rozsudok sme v konaní 3 Sžp/20/2013 poukazovali, Najvyšší súd SR však v rozsudku sa s právnym názorom Najvyššieho súdu SR uvedenom v predchádzajúcom rozsudku nijako nevysporiadal. Sme toho názoru, že keď už raz Najvyšší súd SR zaujal právny názor, že my ako fyzické osoby môžeme postupovať podľa § 108 a nasl. stavebného zákona, ďalší rozsudok toho istého súdu už nemal zaujať úplne odlišný právny názor, a keď tak urobil mal ho riadne zdôvodniť. Myslíme si, že máme právo na to, aby sme dostali odpoveď na otázku prečo v rozsudku 3 Sžp/20/2013 ten istý Najvyšší súd SR zaujal úplne iný právny názor na otázku či my ako fyzické osoby môžeme byť vyvlastiteľmi pozemku, na ktorom podľa územného rozhodnutia je umiestnená miestna komunikácia.».

Na základe už uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], bytom tamtiež na ochranu vlastníctva podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a základné právo na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Bratislava sp. zn. 3 Sžp/20/2013 z 03. 12. 2013 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp/20/2013 z 03. 12. 2013 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Bratislava na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume € 340,90 (2 úkony á € 134 + € 8,04 paušál + € 28,41 DPH) do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Ruženy Bubenčíkovej, advokátky, so sídlom Trnava, Kollárova 8. “

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú

neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 305/08).

V súvislosti s preskúmvaním namietaného porušenia označených práv sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľov namietajúcich porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľov, s ktorou spájajú porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, sa koncentruje na nedostatky jeho odôvodnenia, sťažovatelia konkrétne namietajú arbitrárnosť rozsudku najvyššieho súdu a nesprávne právne posúdenie veci, pričom svoju právnu argumentáciu vedú v rovine polemiky s výkladom „podústavného“ práva uskutočneným najvyšším súdom.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovatelia proti nemu uplatňujú.

Najvyšší súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 2301/2012-69 z 10. mája 2013 tak, že žalobu zamietol. Následne v úvodnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd citoval podstatné časti rozsudku krajského súdu, argumentáciu účastníkov konania nastolenú v odvolacom konaní a, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, v relevantnej časti uviedol toto:

«Podľa ustanovenia § 112 ods. 2 ide o návrhové konanie. Navrhovateľ však súčasne musí byť aktívne legitimovanou osobou vo vzťahu k účelu vyvlastnenia. To znamená, že súčasne musí byť osobu, ktorá má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje. Vyvlastnenie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. V tomto prípade dochádza k prechodu (nie k prevodu) vlastníckeho práva z vlastníka na navrhovateľa vyvlastnenia (§ 109 ods. 2 prvá veta stavebného zákona). Stavebný zákon neupravuje možnosť vyvlastňovacím rozhodnutím upraviť prechod vlastníctva na inú osobu ako navrhovateľa. Vyvlastňuje sa preto, aby vec nadobudol priamo navrhovateľ vo verejnom záujme a využíval ju v súlade s kogentným účelom vyvlastnenia.

V danom prípade sa navrhovatelia ako fyzické osoby domáhali vyvlastnenia pozemku pre účely miestnej komunikácie podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona. Miestne komunikácie však podliehajú osobitnému právnomu režimu a v zmysle § 2 ods. 3 tretia veta zákona č. 135/1961 Zb. (cestný zákon) v znení neskorších predpisov „plánovanie, prípravu a výstavbu ciest vo vlastníctve obcí a miestnych komunikácií zabezpečujú obce; pri účelových komunikáciách ich zabezpečujú vlastníci a iné oprávnené osoby“. Podľa § 3d ods. 3/ cestného zákona „miestne komunikácie sú vo vlastníctve obce“. Aktívne legitimovaným subjektom vo veciach miestnych komunikácií je obec. Nedostatok aktívnej legitimácie žalobcov v procese vyvlastnenia nie je možné odstrániť zmluvou o uzavretí budúcej zmluvy medzi žalobcami 1/ a 2/ ako navrhovateľmi vyvlastnenia a mestom [REDAKOVANÉ] z dôvodu, že tieto prevodové zmluvy sú už uzatvárané mimo procesu vyvlastnenia a zabezpečovanie ich vymožitelnosti už nie je v právomoci správneho orgánu, ktorý vyvlastnenie uskutočňuje.»

Pokiaľ ide o tú časť argumentácie sťažovateľov, v rámci ktorej namietajú nesprávnosť právneho názoru najvyššieho súdu v otázke posúdenia ich legitímácie na podanie návrhu na vyvlastnenie pozemkov pre účel vymedzený v § 108 ods. 2 písm. f) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), ústavný súd uvádza, že táto námietka je výrazom ich odlišného právneho hodnotenia veci, aké zastáva najvyšší súd, do posúdenia ktorého ústavný súd nie je oprávnený ani povinný vstupovať (napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľmi uvádzané tvrdenia totiž nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľov po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd nemôže prisvedčiť ani tej námietke sťažovateľov, ktorou napádajú stručnosť odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu a v tejto súvislosti aj absenciu adekvátnej argumentačnej reakcie zo strany najvyššieho súdu k ich právu „ *podať návrh na vyvlastnenie na základe § 112 ods. 2, prvá veta stavebného zákona v spojení s § 17 cestného zákona*“. Samotná stručnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu, ak je z neho zároveň zrejmé, na základe akých úvah daný súd vo veci rozhodoval, nezakladá zásah do základných práv adresáta tohto rozhodnutia, ale práve naopak, je výrazom a jedným z komponentov zákonného a ústavne akceptovateľného rozhodnutia, ktorým sa v širšom zmysle realizuje aj právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti možno poukázať na tú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, kde najvyšší súd uviedol, na základe akých dôvodov neboli sťažovatelia oprávnení podať návrh na vyvlastnenie, čím aj primeraným spôsobom ozrejmil, prečo v okolnostiach danej veci nebolo možné postupovať podľa § 112 ods. 2 prvej vety stavebného zákona v spojení s § 17 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov.

Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj tú námietku sťažovateľov, podľa ktorej sa najvyšší súd v ich veci odchýlil od svojho predchádzajúceho rozhodnutia, kde v skutkovo obdobnej veci odlišným spôsobom posúdil otázku aktívnej legitímácie subjektu na podanie

návrhu na vyvlastnenie pre zákonom vymedzený účel vyvlastnenia podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona, pričom sťažovatelia poukázali na časť odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžp 12/2011 z 23. novembra 2011. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že sťažovateľmi citovaná časť odôvodnenia označeného rozsudku najvyššieho súdu vymedzuje iba účel, pre ktorý je možné podať návrh na vyvlastnenie, nie však okruh subjektov oprávnených podať takýto návrh, čo nie je samo osebe v rozpore s tým, ako rozhodol najvyšší súd v sťažnosťou napadnutom rozsudku. Sťažovatelia v tomto smere svoju argumentáciu v sťažnosti bližšie nerozpracovali, čím zároveň dostatočným spôsobom nepreukázali, v čom konkrétne najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí pochybil.

Nad rámec uvedeného je potrebné uviesť, že ani rozdielnosť judikatúry najvyššieho súdu ešte neznamena, že by najvyšší súd vo veci sťažovateľov rozhodol arbitrárnym, a teda ústavne neakceptovateľným spôsobom. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [napr. z rozsudku *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. 12. 2007] vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Tento mechanizmus spočíva v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)]

zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno takýto postup automaticky považovať za porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (III. ÚS 376/09).

Ústavný súd, opierajúc sa o tieto závery, vo vzťahu k námietkam sťažovateľov o porušení ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu konštatuje, že najvyšší súd vo veci sťažovateľov rozhodol tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení sťažovateľmi označených práv. Sťažnosť bolo preto potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd sťažnosť z už uvedených dôvodov odmietol, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2014